

„Nu zie je niet meer zoo bleek,” zei de grijsaard met groote voldoening; „bid je wel eens? Ik heb het niet gezien, dat je 't deedt.”

Bidden . . .

Scholten bad zelden. Een paar maanden geleden, toen hij in den avond was verdwaald in een groot bosch, had hij gebeden, om den rechten weg te vinden, maar sinds dien tijd was er nooit een gebed door hem opgezonden. Hij neigde trouwens sterk tot de meening, dat hij den weg toch wel gevonden zou hebben, ook zonder gebed.

Oom Jan vond het een zonderlinge geschiedenis, De zwerver bood wandteksten te koop aan, waarin uitdrukkelijk tot het gebed werd aangespoord, terwijl hij zelf de kracht van het gebed betwijfelde.

Hij verzocht Alberdien, de kleerenkast na te kijken, of er nog niet een afgedant pak hing van Anton, terwijl hij zijn zoon gelastte, een crediet van vijftig gulden te openen voor Scholten bij een uitgever in de stad.

Anton schreef de borgtocht, terwijl Alberdien met een pak kleeren van boven kwam.

„Nellie,” zei de grijsaard, „nu moet de zwerver ook nog een kompas hebben op zijn levenspad; er ligt nog een nieuwe Bijbel — geef dat boek aan Scholten!”

De zwerver was vertrokken, en welgemoed zat Oom Jan zijn pijp te rooken. Scholten had weinig beloofd, dat was een goed teeken, en deze kans was misschien de laatste kans van zijn leven. De lippen bewogen zich van den grijsaard; hij bad voor den zwerver . . .

Toen stond hij weer op, om naar den tuin te gaan vóór het huis, want zijn wilskracht was groot, en terwijl hij stond tusschen de zomerbloemen, kwam daar net de auto van den dokter aantuffen, waar de dokter vlug uitsprong.

„Wie is hier toch eigenlijk de patiënt?” vroeg de dokter op zijn levendigen toon, en de grijsaard antwoordde glimlachend, dat hij het wel zou moeten zijn.

„Laten we dan naar binnen gaan, Oom Jan.”

Zoo ging de familie naar binnen, terwijl de dokter een ernstigen blik wierp naar de knikkende knieën van den grijsaard.

„Ga eens in uw leuningstoel zitten, Oom Jan! Dan zullen wij met elkander praten.”

Hij voelde de pols van den grijsaard; het hart.

„Hoe oud is u nu, Oom Jan?”

„Negen en zeventig jaar, dokter.”

Er viel niets bijzonders voor te schrijven, maar Oom Jan mocht niet zoo lang meer in den tuin staan, en moest zuinig zijn met zijn kracht. De dokter vond den polsslslag zwak; het was de kwaal van den ouderdom, en over enkele dagen zou hij weer eens terugkomen. Hij was gehaast, want er was nog zooveel te doen, en de zoon liet hem uit.

„Wat denkt u er van?” vroeg Anton.

De dokter was vlug gereed met zijn oordeel. De levenskrachten van Oom Jan waren bijna opgeteerd; 't ging hem als een ouden boom, die op zijn laatste sappen teerde.

„Indien er nog beschikkingen te maken zijn door uw vader, dan is het beter vandaag dan morgen. Ge kunt hem opeens dood op bed vinden; zóó staat het.”

Had de grijsaard niet hetzelfde bedoeld, toen hij had gesproken van de olie, die opraakte?

De dokter groette, en in een wolk van stof verdween de auto, terwijl Anton met een droevig hart terugkeerde in de woonkamer. Het zou sterven worden . . .

(Wordt vervolgd)

VADERS STEM

De rulle zandweg met twee diepe voren
ligt uitgestorven langs het dichte woud,
waar rechte stammen zware kruinen schoren
en reeds het nad'rend avonddonker grauwt.

Geen wangeluid komt vollen vrede storen;
't is stervensstil in 't somber dennenhout.
Hier wordt de onrust van de ziel verloren,
als zij in vreë haar God alleen aanschouwt.
Hoor, 't zachte suizen door hoog-ijle twijgen,
het ritselfluist'ren van den avondwind.
Het doet mij buigen in eerbiedig zwijgen,
wijl ik Gods stem in 't suizen wedervind. —
Dat teeder fluist'ren is mijn ziel zoo eigen:
't is Vaders stem, zacht sprekend tot Zijn kind.

H. W. A.